

Häkeltynyt ruusunostaja.

Istuimme kahvila "Cuban" punamustan suoraviivaisen kahvipöydän ääressä, minä ja ystäväni ulkomaanosaston toimittaja Savolainen, ja tunnimmme olomme kotoisaksi ympärivästä funkiksesta huolimatta. Tärkeimmät kuulumiset oli vaihdettu ja keskustelu jo muuttunut leikkisistä vakavaksi. Kahvi oli juotu ja pieni rasia Klubi 7:ää ilmestynyt pöydälle. Ajattelin juuri ehdotella ystävälleni, että voisimme yrittää sivutöinäme tarjoutua vaikkapa Klubi 7:n mainostajiksi — tilanne nytkin antoisa muutaman iskulauseen muodostamiselle — kun syvämielinen keskustelu muuttui ruusuiseksi, säilyttäen silti vakavan sävynsä. Toimittaja kysäisi minulta olenko koskaan tullut ajatelleeksi, millainen paikka kukkakauppa oikeastaan on. Rypistelini kulumiani enkä oikein ymmärtänyt... Katsoppas, jatkoi ystäväni, ajatteleppas vain eikö se ole elämän kaikkein tunteellisimpia paikkoja. Elämämme kaikkinaisten tapausten keskus. Tuos-

sa pienessä tuoksuvassa huoneessa tapahtuu yksinä hetkinä äärettömän paljon ja siinä sivuavat toisiaan elämänkohtalot, jotka sillä hetkellä muuten kulkevat toisistaan yhtä etäällä kuin maa ja Mars. Kukka-kaupassa voi myyjä hetkessä nähdä ihmiselämän kehdestä hautaan saakka. Hän suunnittelee seppeleen valkeine liljoineen ja mustine nauhoineen, ja suosittelee orkideoja syntymäpäivälahjaksi. Hän neuvoo sopivat säkeet ristiäisnitteluihin, valitsee kauneimmat kukat häähuonetta somistavalle äidille ja hymyilee ymmärtäväisesti tulipunaisia ruusuja tiedustelevalle nuorukaiselle...

Kesken vakavan filosofeerauksensa ystäväni hymähti. No, kysäisin, kun hän jatkuvasti vaiken, mille naurat?

— Tulipunaiset ruusut! Muistui vain mieleeni, kun niitä ensimmäisen kerran ostin.

Sinäkin, ehätin väliin, sillä olin hämmästynyt, koska ystäväni ulkomaanosaston toimittaja oli äärimmäi-

sen asiallinen mies enkä missään tapauksessa ollut odottanut, että hän tuollaisesta "salaisuudesta" ainakaan muille kertoisi. Mutta ystäväni hymyili ja lohdutti minua tiedonannolla, että kysymys ei ollut hänen ruusuistaan, vaan...

Ja sitten hän kertoi tapauksen ja pani vatsani liiasta naurusta kiemurtelemaan. Voin hyvin kuvitella, miten kaikki tapahtui:

Toimittaja Savolainen oli saanut lyhyen ja täsmällisen ja hieman anteeksipyyttävän kirjeen maaseudun rauhaan vetäytyneeltä ystävaltään, ikuiselta ylioppilaalta — magister philosophiae in spe tosin — Onni Ikäheimoltä. Kirje sisälsi "Hooveen" ja muutaman kohteliaan lauseen lisäksi paperisen kaksikymmenmarkkasen, joita muuten enää harvoin näkee, ja pienen, visiittikortin kokoisen valkoisen suljetun kirjekuoren. Civis Onni Ikäheimo Ylermö pyysi yhteistä ystäväämme pistäytymään lähimpään kukkakauppaan ja lähettämään sieltä kaksi kapaletta tummanpunaisia ruusuja siinä pienessä valkeassa kuoressa olevaan osoitteeseen, joka

kuului — no, jääköön mainitsematta hienohelman nimi, eihän se kehenkään kuulu. Civis Ylermölle vain ja toimittaja Savolaiselle nyt tilapäisesti.

No, ulkomaanosaston toimittaja tosin rykäisi kerran pari, nousi sitten päättäväisen miehen nopealla liikkeellä, oikaisi kuvastimessa ohimennen solmionsa, tarkasti jakauksen ja painoi kukkakauppa "Taraxacumiin."

— Päivää!
— Hyvää päivää...
— Hm, kröhöm...
— Myyjätär hymyili edelleen suloisesti.
— Hm, voisinkohan minä saada kaksi ruusua...
— Kas tässä, olkaa hyvä, kauniita vaaleanpunaisia...
— Kröhöm, tuota, niitten pitäisi olla tummanpunaisia.
— Jaha, jaha, täällä näin, aivan tuoreita, kaikkein parhaita...
— Paljonko ne maksavat, kysäisi toimittaja Savolainen jotain kysyäkseen, kun neiti valitsi ruusuja maljakosta.

— Viisi markkaa kappale.
— Hm, tuota, hm... Herra toimittaja näytti olevan odottavalla kannalla. Tuota, eikö teillä ole muita.

— Kyllä, kyllä, hm — niitten pitäisi maksaa kymmenen markkaa kappale, laukaisi ystävämmme ruusunostaja hetken mietittyään. Mutta neiti kauhtui — heillä ei ikipäivinä ollut ollut niin kalliita ruusuja, mutta kun toimittaja yhä oli miettiväisen näköinen, kiiruhti hän lisäämään, että voisivathan he ottaa ruusuista kymmenenkin markkaa, jos herra välttämättä tahtoi...

Toimittaja Savolainen oikaisi solmukettaan, tasoitti hieman jakaustaan ja mietti, mietti... "Osta tällä rahalla kaksi ruusua", oli Onni Ikäheimo Ylermö kirjoittanut, kaksi ruusua, nimenomaan kaksi? Niin, siinä pulma. Oliko sopimatonta lähettää neljää ruusua, vai oliko ehkä olemassa jokin kukkaiskieli, jota hän, ulkomaanosaston asiallinen toimittaja, ei tiennyt. Esimerkiksi: yksi ruusua, minä tykkään susta, kaksi ruusua, minä tykkään susta hurjasti, kolme ruusua, minä tykkään susta vielä, nel-

jä ruusua, aprillia, se olikin leikkiä! Niin???? Kumpi oli nyt sitten tärkeämpää, sekö, että ruusuja oli kaksi, vai ko se, että ruusut maksoivat kaksikymmentä markkaa! Kumpi? Kumpaa mahtoi Ylermö tarkoittaa?

Neiti näytti jo hieman pitkistyneeltä ja hymynsä teeskennellyltä, kun herra seisoi sivuttain ruusuihin ja katseli kaktuksia. Neiti laski ruusut, ne tummanpunaiset, takaisin sisartensa joukkoon maljakkoon, mutta silloin toimittaja Savolainen teki rohkean päätöksen, vaikka se nostattikin hien hänen otsalleen, ja pyysi valitsemaan neljä tummanpunaista ruusua, niitä parhaita, ja lähettämään ne neiti — niin, sehän nyt ei enää kuulunut tähän. Kaksikymmenmarkkanen vaihto omistajaa, neiti hymyili herttaisesti ja ymmärtäväisesti, ihmetellen vain toimituksen virallisuutta, ja herra toimittaja poistui kumartaen ja ihmetellen hänkin.

Hän sai ihmetellä syksyyn saakka, jolloin vasta Onni Ikäheimo Ylermö kotiutui maaseudulta. Onnin onni ei ollut kärsinyt ulkomaanosaston toimittajan filosofiasta. P a n u.